

Av Julie Cornelius-Huang

Basert på en sann historie

“Vi fordrer rett til å dyrke Den Allmektige Gud i overensstemmelse med vår egen samvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker” (11. trosartikkel).

Iren hadde det gøy på besøk i Taiwan. Bestefaren hans, Yéyé, tok ham og lillesøsteren Ila med til dyreparken og på en lang båttur til en liten øy. De kom til vakre hager fylt med mangotrær og orkideer. De besøkte også et fjell der aper prøvde å stjele maten deres! Apene gjorde Ila nervøs, men Iren syntes de var fantastiske.

Yéyé ønsket å undervise Iren og Ila om hvor familien deres kommer fra. Han tok dem med for å møte alle deres slektninger, og til restauranter for å prøve nye matretter. Iren hadde øvd med spisepinner. Han begynte å bli veldig god.

En dag tok Yéyé Iren, Ila og foreldrene deres med til et spesielt sted. Det var en stor bygning med store, åpne dører og skinnende tregulv. Før de gikk inn, tok Iren og familien hans av seg skoene. “Dette er et sted

hvor dere må være ærbødige”, sa mamma. “Akkurat som i kirken vår.”

“Er dette en kirke?” spurte Iren. Det så i hvert fall ikke ut som noen kirke han hadde sett før. Bygningens fargerike tak var krøllet opp i kantene. Folk i mørkeblå kapper gikk stille gjennom dørene.

“På en måte”, sa mamma. “Det er et buddhist-temple. Men ingen gifter seg eller blir besejlet her, som i våre templer. Det er en kirkebygning for Yéyés religion. Han kommer hit for å lære Buddhas lære, og for å hjelpe folk.”

Pappa la til: “Husker dere jordskjelvet i Taiwan som vi så på nyhetene for en måned siden? Yéyé og andre frivillige i dette templet hjalp til etter jordskjelvet.”

“Hva gjorde de?” spurte Ila.

“Jeg tror de kom med vann til folk og ryddet bort ruinene”, sa pappa. “De hjalp også dem som mistet sitt hjem, å finne et sted å bo.”

“Oi”, sa Iren. Han smilte til Yéyé. “Det høres ut som mye arbeid!”

Da de kom inn i templet, la Iren merke til hvor stille og fredelig det var. Han så seg rundt og så en stor treskulptur. Ila og Iren stoppet og stirret.

“Er det Buddha?” spurte Ila.

Mamma nikket.

Yéyé sa noe til pappa på kinesisk, holdt hendene sammen og bukket tre ganger foran statuen av Buddha.

“Yéyé lærer oss hvordan han viser respekt for Buddha”, hvisket pappa.

Iren rynket øyenbrynene. “Er ikke det...? Han prøvde å huske noe han hadde hørt før. “Er ikke det å dyrke avguder?”

“Buddhister tilber faktisk ikke Buddha”, sa pappa.

“Buddha var en stor lærer, og de besøker statuen hans for å minnes det han underviste.”

*“Det er et buddhistisk tempel”, sa mamma.
“Dette er Yéyés religion.”*

“Når folk bukker her, viser de respekt – på en måte som å håndhilse”, hvisket mamma. “Yéyé bukker for å vise respekt for Buddha og det han underviste.”

Mamma la armene rundt Iren og Ila. “Og vet dere hva?”

“Hva?” spurte Ila.

“Alle her er Guds barn. Han elsker dem. Han elsker det de gjør for å hjelpe hverandre.”

Iren kikket bort på Yéyé og alle de andre som satt stille. Han hadde en varm og god følelse og visste at det mamma, sa var sant. Iren holdt en liten bønn til vår himmelske Fader: “Takk for at du hjalp meg å møte flere av dine barn.” ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Alle Guds barn

